

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XIII. In quanta fuerit existimatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

ut victus eidem in victimam cedam, desiderio adhuc langueo, & in incertum fluctuo. Fiat Domini mei voluntas!

Seipsum peccatorum mundi coryphæum esse censebat, & indignum, quem terra portaret: ita tamen spem suam in DEI misericordia, ac Passionis JESU Christi meritis repositam habebat, ut hæc in DEUM fiducia mirabile timoris fulcrum esset: ubi ipsum audienti insigni erat exemplo, ne quis nimium suis bonis operibus confideret, nec nimium ob culpas proprias diffideret, sed has assiduâ pœnitentia mundaret, illa verò intra vulnera Salvatoris nostri, ad hauriendum exinde meritum ac valorem reponeret.

CAPUT XIII.

In quanta fuerit existimatione.

OB virtutes tam eximias, quibus benedictus DEI Sacerdos Albertus ornabatur, pronum est imaginari, in quantum in Urbe Vicentina, tum in Congregatione Lateranensi existimatione fuerit:

talis siquidem ea fuit, ut, cum nullius non lingua coleretur, & extolleretur, certo quodam modo etiamnum vivens caelo assertus fuerit, quippe non alio titulo, quàm *Beati, Sanctive* nomine celebratus, nec aliter quàm *Pater sanctus* appellatus. Ad hæc communis fuit opinio, ab ipsis Patribus spiritualibus confirmata, quod toto vitæ cursu nullam noxam lætifera admiserit, venialibus verò quàm paucissimis, nec non admodum minutis se obstrinxerit; quamobrem famam majorem obtinere nequiverat homo quispiam, nisi ipse, constitutus, in Claustro abditus, à mundo, ac si in eo non viveret, segregatus, spontè manibus ac linguâ destitutus, non operans, nisi ad nutum alterius, nec loquens, nisi provocatus, & quidem non nisi de DEO, & in summâ, talis, qualem hætenus descripsimus, & deinceps ad finem usque describemus. Quod quidem omnino sufficiebat, ut in ipsum afflicti spem suam collocarent, in suis necessitatibus ad eum confugerent, ipsis portus esset in mundi hujus mari, nec non

factatis ejusdem tempestatibus ac fluctibus ancora, atque in ipso mortis, vitæque confinio subsidium: quo tempore multi, desperantes eum ob dilectam suam solitudinem habere posse præsentem, tentabant obtinere, ut ipsis saltem suis orationibus & spiritu assisteret. Unde tanta erat infirmorum erga illum pietas, ut, si è Clauastro exivisset, sine dubio morientium hujus civitatis in supremo cum morte conflictu contra infernalem inimicum Patronus esse debuisset, quemadmodum postremis vitæ suæ annis cum quodam Nobili Vicentino ipsi accidit, qui tam diu pharmacum sumere recusavit, donec à P. Alberto benediceretur, hac confidentia nixus, quòd si liquor ille non esset profuturus corpori, Patris tamen præsentia anima sua corroboraretur, veluti etiam id contigisse sperare licet. Siquidem ad decumbentis lectum, missus ab obedientia, deveniens tanta spiritûs efficacitate eum in recipienda illa medicina consolatus fuit, ut extraordinario stupore ac solatio circumstantes, infirmum verò sancto quodam

K 5

dam

dam robore ac fiducia præter peccatorum remissionem cœli quoque gloriam impetrandi repleverit.

Non multum ab simile evenit cum Matrona quadam perquam illustri ac plurimum honorata, quæ gravi infirmitate lecto affixa, vitæ Alberti sanctimoniâ, nec non famâ gratiarum, quæ eius intercessione à dispensatore gratiarum obtinebantur, permota, benedicti Patris orationibus se commendabat: quarum virtute cum se voti compotem factam, sanitatemque tantoperè exoptatam, ut majorum filiorum curæ, & educationi, non tam fecunda, quàm amans eorundem mater, daret operam, impetrâsse existimaret, lecto se proripiens, ac pedibus innixa, repente domi relicto, quodam die filiis commitata, summo manè ad S. Bartholomæi templum properavit, faustâ sui Intercessoris prece impertienda: quem ubi fortè orantem invenit, eum incommodare non ausa, sperans, quòd brevè finituro esset, & ipsa in fundendis precibus, ac Sacris audiendis tempus protrahebat, eum-

que

que genibus semper nixa prope Aram principem expectabat. Denique Canonici è Choro digressi, animadvertentes, Nobilem hanc Dominam in eodem loco, eadèmq; hora non sine ratione subsistere, ex eâ percontati sunt, quidnam desideraret: hæc, posteaquam recensuisset receptum fanitatis favorem, respondit, quòd pro se ipsa, pro marito, pro liberis, próque omni familiâ P. Alberti benedictionem expeteret, & quòd hunc solum in finem adveniens, ad eam consequendam tempus antemeridianum in expectando consumpsisset. His auditis volentes isti Patres, ne hæc Matróna desideratâ consolatione privaretur, P. Priorem monuerunt, eandem spe suâ frustrandam esse, nisi humillimum Sacerdotem juberet, ei ut benè precaretur. Qui vocatus atque rogatus, ut hoc singulari solatio feminam recrearet, ne desiderio suo justo, sanctoque defraudaretur, penitus id facere recusavit, admirans, quòd, cum alii Sacerdotes eadè in hoc casu autoritate polleant, ipse nihilominus præ aliis ad hoc

hoc

hoc ministerium obeundum eligeretur: sed obedientiâ ad bene eidem precandum coactus non absque proprio emolumento hanc virtutem humilitati conjungere voluit, proinde sub prætextu, quòd minor præsentì majori locum cedere debeat, obtinuit, ut Prior eandem primus benediceret, tum & ille solita sua devotione, quæ clarissimos charitatis radios emittebat, et fausta precaretur: qua benedictione acceptâ Nobilis hæc fœmina a deo confortata fuit, ut sibi cœlum tum aperiri videretur, suòque cordi innumeros infundi favores, unde læta & exultans domum se recepit, laudans ac benedicens Dominum.

CAPUT XIV.

Alberti aptitudo, atque simplicitas cum adjunctis quibusdam particularibus.

Mirabantur Hebræi, quòd noster Redemptor litteras calleret, cum tamen eas nunquam didicerit: obstupescere